

Karla Pelikánová

DRUHÁ TVÁŘ

Karla Pelikánová

DRUHÁ TVÁŘ

Copyright:

Autorka: Karla Pelikánová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-076-2 (ePub)

978-80-7512-077-9 (mobipocket)

978-80-7512-078-6 (pdf)

KAPITOLA 1

PŘED TŘEMI LETY

„Už máš sbaleno?“ hlas Victoriiny mámy Susan se rozléhal po celém domě. To bylo za poslední hodinu potřetí, co se na to své dcery ptala. Victorie se zoufale podívala na svůj otevřený kufr, který byl poloprázdný a na postel, kde se povalovala kupa věcí – od plyšáka Teddyho, kterého dostala k pátým narozeninám a bez kterého se nehnula ani na krok, přes tílka, plavky, kšiltovky, balerínky, sexy nové kraťásky, ve kterých vynikly její dlouhé štíhlé nohy, až po šampony a pleťové a tělové krémy.

„Ne!“ zavolala na mamku dolů do kuchyně, kde Susan připravovala sendviče na cestu.

Byl pátek, za pět minut půl třetí. Ve čtyři hodiny se pro ně měl stavit táta Jeff, aby naložil všechna jejich zavazadla, a mohli se vydat na rodinnou road dovolenou, kterou pečlivě plánovali víc jak půl roku. Pronajali si prostorný karavan, který už zbývalo jenom připevnit za jejich černý Renault Koleos. Právě tenhle karavan, jehož součástí byl jídelní stůl se třemi umělohmotnými křesílky, velká rozkládací pohovka, lednička, vařič a záchod, se měl stát na příští tři týdny jejich domovem. Programem dovolené bylo projet jižní Anglii a navštívit známá místa – univerzitní město Oxford, starobylé město králů Winchester, které se pyšní katedrálou a hradem a kde je k vidění Kulatý stůl krále Artuše, Doverské Bílé útesy nebo monument Stonehenge. Konečnou zastávkou bylo městečko Longdon Hills na jihovýchodě Anglie, odkud Susan pocházela, a kde v jejich starém rodinném domě bydlela její mladší sestra Monica s manželem Tomem a pětiletou dcerou Amber. Právě zde měli Riceovi strávit poslední týden letní dovolené.

Victorie se už prázdnin nemohla dočkat. Před pár dny jí skončila škola a jako každý rok, i letos, ukončila školní rok s významáním.

Škola jí šla hladce. Aniž by musela nad knížkami trávit hodiny a šprtat se dlouho do noci, měla z testů jedničky, nejhůř dvojky, což jí její kamarádka záviděla.

Její nejlepší kamarádka Tiffany odjela na prázdniny ještě před koncem školního roku. Její rodiče se rozvedli, když chodila do třetí třídy, takže na celé letní prázdniny jezdila Tiffany za svým tátou Phillipem do Francie, kde žil se svou novou rodinou v obrovské luxusní vile se dvěma bazény a tenisovým kurtem. Holky se rozloučily před osmi dny a slíbily si, že si budou minimálně jednou za den volat, smskovat nebo skypevat, aby si řekly všechny novinky. A to byl také důvod, proč Vicky trvalo balení tak dlouho.

Na obrazovce jejího bílého netbooku Sony Vaio se znovu zeleně rozblíkala kolonka Skype s novou zprávou: „... Dokonce i u snídaně vypadá, jakoby právě vyšla ze salónu krásy. Dokonalý make-up, účes, který by jí mohly závidět i hollywoodské herečky a modelky a na sobě šaty, které vidíš leda tak na přehlídkovém molu nebo ve Vogue. A ta její rozmazlená dcerunka je její zmenšenou kopií...“ pokračovala Tiffany v kritice své nevlastní mámy Marion a její dcery Sophie.

„To chce klid! Namíchej si v tom vašem domácím baru nějaký barevný drink, flákní sebou k bazénu a relaxuj... A co kluci? Už ti dal někdo pořádnou lekci frániny?“ Victoriiny prsty přeskakovaly po bílé klávesnici, jako když bičem mrská.

„Tobě snad hráblo :-)... Místní kluci jsou naprostí přiteplenci. Nechápu, proč si táta nenašel nějakou Španělku. Ve Španělsku jsou aspoň sexy kluci...“

„LOL! Chudáčku... Mnoo, tak to tam nějak přežij. Zatím se měj krásně! Já si musím konečně dobalit kufr nebo mě mamka zabije. Brzy si zase píšeme.... xoxo!“ odepsala Vicky, vypnula Skype a zaklapla netbook.

„To by mě zajímalo, kde mám na tebe obal,“ zamumlala Vicky, a s netbookem v ruce se bezmocně rozhlížela po svém pokoji, který vypadal, jako kdyby se jím prohnal kulový blesk.

„Vicky?“ ozvalo se znovu zezdola z kuchyně.

„Pracuju na tom! Nevíš, kde mám obal na noťase?“

„Koukám na něj. Nechala jsi ho válet na pultu v kuchyni,“

odpověděla Susan. „Chceš na cestu upéct nějaké muffiny?“

Vždycky, když jeli někam autem, udělala Susan nějakou dobrotu, kterou Vicky za jízdy ujídala a nadrobila po sedadlech, což jejího tátu Jeffa přivádělo k šílenství. Na interiéru černého Renaulta Koleos si přehnaně zakládal a pečoval o něj jako o svou nejcennější hračku. Když se ale podíval na Vicky, která s plnou pusou vypadala neuvěřitelně spokojeně, přestal se zlobit a dál se naplno věnoval řízení.

„To by bylo prima,“ zavolala Vicky. „A uděláš i termosku horké čokolády?“

„Jasně, zrovna jsem dala vařit vodu. Hlavně s sebou už prosím tě hod'. Když nebudeme připravené, až se táta vrátí, víš, jaký proslov nás čeká.“

„No jo, snažím se. Za chvíli už to bude,“ uklidňovala Vicky maminku, která měla svoje i Jeffovy věci už dávno zabalené. Bez rozmyšlení proto začala házet oblečení, boty a kosmetiku do kufru, a přitom doufala, že na nic důležitého nezapomene, a že se jí věci, které se začínaly hromadit v bílém kufru s růžovým obrázkem Hello Kitty, budou hodit.

„Konečně,“ oddechla si nahlas, když dala do kufru ještě žehličku na vlasy. Pak si na něj sedla a snažila se ho zapnout.

„Teď už si jenom zabalit věci do batohu a jsem ready,“ mumlala si sama pro sebe a snažila se najít nabíječku na mobil, sluneční brýle a modrý iPod. Když se zdálo, že už má všechno sbalené, natáhla na sebe světle modré skinny džíny, bílé tílko s červeným nápisem „Fu*k I'm Crazy!“, obula si červené Conversky, hodila batoh na záda, popadla kufr a vydala se po točitém dřevěném schodišti do kuchyně, kde Susan právě dávala muffiny do trouby.

„Jsi tu právě včas. Zrovna volal táta, že vyráží z práce. Cestou ještě natankuje, takže tu bude asi za třicet minut.“

„Skvělý. Chceš s něčím pomoci?“

„Dohlídni prosím tě na ty muffiny, aby se nespálily a dej do košíku ještě nějaké ovoce a preclíky,“ zaúkolovala svou dceru Susan a běžela do ložnice, aby se převlékla. V tu chvíli zazvonil telefon.

„Riceovi, prosím,“ zvedla Vicky telefon a gestem mamce naznačila,

že se o všechno postará a hovor vyřídí.

„Ahoj Vicky, už máte sbaleno? Kdy vyrážíte?“ zeptala se teta Monica.

„Čau teto, asi za půl hodiny. Táta jel ještě k benzínce, pak naložíme kufry a hurá vstříc dobrodružství. Už se na vás moc těšíme. Pozdravuj strýčka Toma a sestřenku Amber. Uvidíme se asi za dva týdny,“ vychrlila jedním dechem Vicky.

„Taky zdravíme, a šťastnou cestu,“ stihla říct ještě Monica, než Vicky zavěsila.

***

O dvě hodiny později už Vicky, Jeff a Susan opouštěli Londýn a mířili na severozápad do města Oxford vzdáleného od Londýna zhruba 90 km. Rádio bylo puštěné naplno a Vicky si společně se zpěvákem kapely Simple Plan Pierrem Bouvierem zpívala refrén písničky *You Love Is A Lie* „*You Can Tell Me That There's Nobody Else...*“, Susan koukala z okénka a Jeff se plně soustředil na řízení. Táhnout za autem téměř tunový karavan nebylo jen tak.

Bylo pár minut po šesté hodině. Protože měli hlad, dohodli se, že zastaví u nejbližšího McDonald's a nablábnou se mastným a nezdravým jídlem.

„Ještě deset kilometrů,“ hlásila Vicky, když všimla cedule podél cesty upozorňující řidiče na blížící se občerstvení.

„Sláva, hlady už skoro nerozeznám psa od krávy,“ zareagovala na dobrou zprávu Susan a před očima se jí objevil šťavnatý Big Mac a velká porce hranolků.

***

Jeff, Susan a Vicky seděli u stolu pro čtyři v rohu McDonald's a pochutnávali si na svých dobrotách: Jeff na dvojitém cheeseburgeru a hranolkách, které zapíjel velkou colou, Susan na Big Macu,

zeleninovém salátu a sem tam na Jeffových hranolkách, které mu neustále ujídala z červené papírové krabičky, a Vicky do sebe ládovala kuřecí nugetky se sladkokyselou omáčkou.

„Tohle mi opravdu bodlo,“ pochvaloval si spokojeně Jeff, když dojedl a ubrouskem si utíral bradu od kečupu.

„Je to vidět, zlato,“ smála se Susan a pohladila Jeffovo vystouplé břicho. Jeff na oplátku svou ženu políbil na tvář.

„Vy dva si nedáte pokoj ani u jídla,“ okomentovala Vicky „láskyplnou scénu“ svých rodičů.

„Měla bys být ráda, že se spolu nehádáme a neječíme na sebe jako rodiče některých tvých spolužáků,“ mrkl na ni táta a dal jí pár liber, aby si došla koupit ještě zmrzku a nechala je chvíli o samotě.

„Oukej, nebudu vás rušit. Chcete ještě něco?“

„Já bych si vzala na cestu velké karamelové latté,“ poprosila ji mamka.

„A ty, tati?“

„Nic, díky zlato.“

„Počkám na vás venku. Zatím ahoj,“ rozloučila se s rodiči a odporoučela se k pokladně pro Mcflurry s příchutí Nesquick a maminčino karamelové latté.

***

Mezitím, co Jeff se Susan probírali další etapu cesty, stála Vicky na parkovišti a pozorovala auta projíždějící kolem. Najednou jí na ruku z ničeho nic naskočila husí kůže. Přestože bylo léto, večerní vítr byl poměrně studený, a když Vicky obrátila oči k nebi, všimla si velkých temně šedých mraků, které byly předzvěstí náhlé, pro Anglii typické bouřky. Zrovna se jí zdálo, že slyší v dálce hrom, když na parkovišti zastavilo černé BMW a z auta vystoupil vysoký svalnatý chlap s černými nakrátko střiženými vlasy.

„Ahoj, to vypadá na pořádnou melu, vid’?“ konstatoval náhlou změnu počasí neznámý muž. „Cože jsi venku takhle sama?“

„Rodiče jsou uvnitř,“ mávla Vicky rukou směrem k prodejně McDonald's, odkud zrovna vycházeli Jeff se Susan. „Jedeme na rodinnou dovolenou.“

„Šťastnou cestu, a jeďte opatrně,“ řekl muž Vicky na rozloučenou a vydal se k benzínce, která byla asi padesát metrů od McDonald's.

„Co po tobě ten chlápek chtěl?“ zajímal se Jeff, když se Susan došli k Vicky.

„Vlastně nic. Mluvil o počasí, a pak jste přišli vy, a tak odešel,“ pokrčila Vicky rameny. „Tak co? Pojedeme už?“

„Jasně, zlato. Přibližně za dvě hodiny bychom měli být v hotelu. Záleží, jak velký bude provoz,“ odpověděla Susan a vzala si od Vicky karamelové latté.

***

V Oxfordu měli Riceovi zamluvený třílůžkový pokoj v elegantním klidném hotelu Cotswold Lodge Classic Hotel, jenž byl postaven ve stylu venkovského zámečku, a který se nacházel necelých deset minut chůze od samotného centra města. Před osmi lety tu byla Susanina sestra Monica se svým manželem Tomem na líbáncích, a protože si zdejší prostředí a personál nemohli vynachválit, jezdili sem společně se Susan a Jeffem jednou ročně na romantický víkend. Letos poprvé se Susan s Jeffem dohodli, že sem vezmou i Vicky.

I když bylo Vicky teprve čtrnáct, v jednom měla jasno – stane se studentkou Oxfordské univerzity. Její historii měla nastudovanou do sebemenšího detailu a samu sebe už viděla v tradiční tmavě modré školní uniformě na přednáškách práva, historie a filosofie. Těšila se, jak bude bydlet s další holkou na koleji, trávit dlouhé hodiny ve školní knihovně, chodit na zakázané studentské večírky, a kdo ví – třeba tu potká i svého osudového prince, se kterým stráví zbytek života...

Když se nad tím vším Vicky zamyslela, měla vlastně docela pohádkový život. Na rozdíl od některých svých spolužáků byli její rodiče pořád spolu, a někdy to dokonce vypadalo, že se milují stejně jako v den, kdy se brali. I když Riceovi nepatřili mezi

londýnskou smetánku, měla Vicky vždycky všechno, co potřebovala, a pokud to bylo jen trochu možné, koupili jí Jeff se Susan vše, co jí na očích viděli. Školou proplouvala hladce, a i když nebyla nejoblíbenější holčkou ve třídě, měla pár opravdu dobrých kamarádů, se kterými trávila volný čas a užívala si spoustu legrace. Jediné, co si přála, ale nikdy neměla, a mít nebude, byl starší brácha, který by ji, až nastane čas, ochraňoval před dotěrnými kluky a byl by jejím alibi před rodiči, kdyby se z rande nevrátila včas na večeřku...

„Co to je za blbce? Proč se na nás tak lepí?“ Jeffovy nadávky vrátily Vicky zpátky do reality.

Svou fantazií se musela nechat unášet asi dost dlouho, protože když se podívala skrz okénko, bylo venku šero a z nebe padaly velké kapky deště.

„Co se děje?“ zeptala se táty.

„Auto, co za námi jede, se nám už nějakou dobu lepí na zadek. Nabízel jsem mu, aby nás předjel, ale očividně se k tomu nemá.“

„Tak trochu přidej, ať mu ujedeme,“ radila Susan.

„To se lehko řekne, ale těžko dělá, když máme k autu připojený tunový karavan,“ připomněl jí Jeff.

„A co zajet na nějaké parkoviště u silnice a nechat ho ujet?“ napadlo Vicky.

„Jestli s tím nepřestane, tak to asi udělám. Před sjezdem z dálnice by snad mělo být nějaké odpočívadlo,“ souhlasil Jeff.

I když se snažil před Susan a Vicky nedat nic najevo, tak se Jeffovy tahle situace vůbec nelíbila. Černého BMW, které za nimi jelo, si všimnul ve zpětném zrcátku už před nějakou dobou. Pokaždé, když odbočil, zrychlil nebo zpomalil, udělal řidič za nimi to samé. Ted' jenom doufal, že brzy bude u silnice nějaké odpočívadlo, občerstvení nebo benzínka, kde by mohl zastavit, nalít si z termosky šálek horké čokolády a nějakou dobu počkat, dokud černé BMW nezíská pár kilometrů náskok. Jel v levém pruhu a rychlost snížil z 80 km/hod na 60 km/hod, aby stihl včas zareagovat, kdyby se z ničeho nic objevil nějaký exit. Ale cesta ubíhala a kromě billboardů, reklam a dopravní značky, která hlásala první sjezd z dálnice až za 20 km, nic nenaznačovalo tomu,

že by měl být v dohledné době u dálnice nějaký motorest nebo pumpa. A jakoby to nestačilo, tak se navíc spustila i pořádná průtrž mračen, takže stěrače sotva stačily hustý déšť z předního skla stírat. I když byl Jeff vynikající řidič a na svém kontě měl několik stovek tisíc naježděných kilometrů, tak pro něj v tomto počasí nebylo řízení auta s připojeným karavanem žádná legrace.

„Už se nemůžu dočkat horké sprchy a postele,“ vzdychla Susan.

„A já až se připojím na net a napíšu Tiffany,“ připojila se Vicky. „Doufám, že v minibaru budou nějaké sušenky nebo čokoláda.“

„Vždyť si před chvílí dojedla zmrzlinu.“ Susan se nestačila divit, jak mlsný má její dcera jazyk.

„To je sice pravda, ale už mám zase na něco chuť. Jako bys mě neznala,“ mrkla Vicky na mamku a natáhla se dopředu, aby jí dala pusku na tvář.

„Vicky, buď tak hodná, sedni si a připoutej se!“ řekl Jeff a v jeho hlase byla slyšet nervozita, strach a podrážděnost zároveň.

„Oukej, vždyť se nic nestalo! Pořád za námi jede to auto?“ zeptala se Vicky a na tátovu žádost se poslušně připoutala bezpečnostním pásem.

„To si piš. Je jako náš stín. A vůbec se mi to nelíbí.“

„Za 10 km stejně sjíždíme, a pak je to do Oxfordu už jenom pár kilometrů,“ snažila se ho uklidnit Susan.

„Máš pravdu, zlato. Pak už od něj snad budeme mít pokoj,“ řekl Jeff a zapnul mp3 přehrávač, kde měla Vicky cédéčko své oblíbené pop-punkové kapely Simple Plan. Doufal, že tak zastaví další otázky týkající se auta za nimi.

***

Sedm... šest...pět...čtyři a půl... Jeff přímo hypnotizoval GPS navigaci na palubní desce odčítající kilometry k nejbližšímu exitu.

Konečně – za 200 m bude sjezd z dálnice. Jeff zpomalil a zapnul levý blinkr. Řidič černého BMW udělal přesně to samé. Obě auta sjížděla z mírného kopce na světelnou křižovatku. Silný déšť bičoval do skla tak prudce, že bylo skrz něj jen stěží vidět.

Jeff se blížil ke křižovatce, a sledoval boční zpětné zrcátko.

Nepostřehl proto, že zelená barva na semaforu přeskočila na oranžovou, která se v zápětí proměnila v červenou. Když zaslechl Susanin hlas, který vystrašeně křičel: „Jeffe, je červená, zastav!“, bylo už pozdě. Jeff se vrátil do křižovatky. Koutkem oka už jen zahlédl, jak se na ně z pravé strany řítí několikatunový náklad'ák...Prááásk!!!

KAPITOLA 2

NOVÝ ZAČÁTEK

„Píp, píp, píp...!“ Lékařský monitoring pulsu ohlašoval v pravidelných intervalech Victoriin srdeční puls a další životně důležité funkce. Do žil na ruku měla zavedené hadičky, kterými jí do organismu proudila umělá výživa, a přesto, že její srdce mělo stabilní a silný rytmus, bylo to už víc jak dva roky, co se Vicky neprobudila z kómatu, do kterého upadla po vážné autonehodě, kterou měla s rodiči před šestadvaceti měsíci poblíž Oxfordu.

Vicky tak neměla sebemenší tušení, že její rodiče – Jeff a Susan Riceovi takové štěstí jako ona neměli. Jen díky tomu, že seděla na zadním sedadle a byla připoutaná bezpečnostním pásem, autonehodu přežila.

Susan, která seděla na levé straně spolujezdce, se uvolnil bezpečnostní pás, a proletěla předním sklem. Utrpěla silné vnitřní krvácení. Přesto, že se lékařům podařilo na několik dní její zdravotní stav stabilizovat, po necelém týdnu na jednotce intenzivní péče v londýnské nemocnici St Thomas svým zraněním podlehla.

A Jeff? Protože seděl na pravém sedadle, a kamion do nich narazil zprava, utrpěl zásah přímo. Byl na místě mrtvý.

O tomto neštěstí, stejně jako o pohřbu Susan a Jeffa Riceových, který se konal 10. července 2009 na hřbitově Highgate v Londýně,

Vicky nic nevěděla. S manželi Riceovými se přišli v ten den rozloučit jen jejich nejbližší přátelé a Susanina sestra Monica s manželem Tomem. Od toho dne by se daly návštěvy u jejich hrobu spočítat na prstech jedné ruky. Monica s Tomem se tam stavili rok poté, aby přinesli květiny. Monica pak zašla na svou zesnulou sestru do Highgate zavzpomínat ještě dvakrát, a to jen proto, že měla cestu do nemocnice St Thomas za Vicky, aby se lékařů zeptala na její zdravotní stav a zjistila, jestli náhodou nenastaly nějaké zásadní změny. I když o těch by jí lékaři samozřejmě ihned telefonicky informovali.

Nyní, 17. září 2011 v pondělí odpoledne, seděla Monica u Victoriiny postele, držela ji za ruku a otupěle koukala na zeleně blikající sinusoidu na počítačovém monitoru. Ukazatel krevního tlaku hlásal hodnotu 110/60. Za těch několik měsíců, co ležela bez známek života upoutaná na lůžko, se její neteř hodně změnila. Jemně bronzový odstín pokožky, kterou Vicky měla už od narození, byl ten tam a její kůže byla bílá jako sníh. Vlasy měla zhruba o patnáct centimetrů delší a odrosty blond melíru tak byly viditelné na první pohled. Největší pozornost ale přitahovaly její pohublé tváře a kostnaté ruce s vystouplými žilami.

A pak se to stalo! Protože byla Monica myšlenkami úplně jinde, sotva ucítila slabý stisk na pravé ruce. Pár vteřin na to se ale změnila i intenzita srdečního tepu, a pípot, který vydával monitor, se ozýval v kratších intervalech. Monica začala jako zběsilá mačkat tlačítko, aby upozornila nemocniční personál v sesterně, že se na pokoji děje něco mimořádného.

Během několika málo sekund do pokoje přiběhl Victoriin ošetřující lékař Connor Hardy se dvěma sestřičkami, které ihned odvedly Monicu z pokoje a zavřely za ní dveře.

Následující minuty se zdály Monice nekonečné. Mezitím, co doktor kontroloval zdravotní stav její neteře, chodila Monica z jednoho konce chodby na druhý. Její razantní krok byl ještě umocněn

klapotem vysokých podpatků černých kozaček. Oříškovými očima bloumala po nástěnkách a četla certifikáty, které visely na zdech. Třikrát vytáhla z kabelky mobil, aby zavolala Tomovi. Pokaždé si ale na poslední chvíli uvědomila, že v těchto prostorách nemocnice je používání mobilních telefonů přísně zakázáno. Samozřejmě mohla zajet do kantýny v přízemí a odtamtud Tomovi zavolat, ale co kdyby se právě v tu chvíli otevřely dveře od Vickyina pokoje, aby jí doktor Hardy sdělil všechny novinky. To nemohla riskovat. Proto chodila dál po chodbě jako lev v kleci a rukou si prohrabovala dlouhé lehce vlnité hnědé vlasy.

Po dvaceti minutách se dveře od pokoje 310 otevřely a doktor Hardy z nich vycházel se širokým úsměvem. I když mu táhlo na padesát, byl to pořád fešák. Prošedivělé vlasy měl střižené na ježka a z azurově modrých očí vyzařovala laskavost a vstřícnost.

„Co se děje? Je v pořádku?“ přiběhla k němu Monica. Na odpověď ani nemusela čekat. Za mohutnou postavou doktora Hardyho totiž viděla Vicky, která byla vzhůru a sestřičky, které jí upravovaly postel do polosedu a natřásaly polštáře pod záda.

„Vypadá to, že se vaše neteř konečně pořádně prospala a usoudila, že je nejvyšší čas vstávat a začít taky něco dělat,“ zažertoval doktor Hardy. „Zatím nemá ponětí, o tom, co se stalo, ani jaký je rok. Samozřejmě za ní teď běžte, ale radil bych vám, abyste jí zatím nic neříkala. Nejlepší bude, když ke mně společně s Tomem přijdete a domluvíme se, jaký postup dál zvolíme.“

„Jistě. Samozřejmě. To chápu,“ přikývla Monica, aniž by odtrhla oči od Vicky. Sotva zaznamenala polovinu z toho, co jí doktor Hardy právě pověděl. „Můžu za ní?“

„Jen račte,“ odpověděl doktor Hardy a ustoupil stranou, aby mohla Monica projít.

„Zlatíčko, jak ti je? Jak se cítíš? Bolí tě něco?“ zasypala ihned Vicky otázkami a přistrčila si k posteli židli, aby si mohla sednout.

„Teto, co se stalo?“ Vicky upřela na Monicu pohled a zelenýma očima se jí podívala zpříma do tváře. „Mám v hlavě šílený zmatek.“

„Na otázky bude čas později. Teď je nejdůležitější, že jsi v pořádku, a že ses konečně probudila z kómatu. Vicky, ani nevíš, jak jsem šťastná, že se na mě konečně díváš a mluvíš!“

„Z kómatu?“ Vicky na tetu vytřeštila oči. „Co je vlastně za měsíc? A kde je máma s tátou? Proč tu nejsou s tebou?“

„Já, ...“, Monica se snažila na její otázky odpovědět, ale neměla vůbec tušení, kde a jak by měla začít. Naštěstí ji zachránilo zaklepání na dveře.

„Paní Greyová, doktor Hardy by si s vámi přál mluvit. Čeká na vás ve své kanceláři,“ informovala Monicu zdravotní sestřička.

„Jistě. Hned za ním zajdu!“ Monica se zvedla ze židle, dala Vicky pusu na čelo a vyšla z pokoje.

Sestřička za ní zavřela dveře. Vicky, s hlavou plnou otázek, zůstala úplně o samotě.

***

„Prosím, posadte se,“ řekl doktor Hardy a kývl směrem k šedé pohovce v rohu místnosti. „Potřebuji si s vámi promluvit o Vickyině

zdravotním stavu a postupu, jak jí sdělit vše, co se v uplynulých dvou letech stalo.“

„Jistě,“ odpověděli Monica a Tom unisono.

Tom, kterému doktor Hardy okamžitě zavolal, byl služebně kousek od Londýna, a proto mu trvalo jen pár minut, aby se do nemocnice dostal. Tom byl investigativní žurnalista a zároveň pracoval jako reportér na jedné menší televizní stanici Quicker, pro kterou v malém městečku jménem Nordwall točil reportáž o místní zločinecké bandě, která vykrádá obchody a benzínové pumpy. Tom byl téhle partičce na stopě už několik týdnů. Jakmile se doslechl, že o sobě svými krádežemi dala zase vědět, neváhal ani minutu a rozjel se s televizním štábem na místo činu. Když mu asi před půlhodinou začal v kapse vibrovat telefon, byl s prací skoro hotový, a tak slíbil, že do nemocnice dorazí tak rychle, jak to jen bude možné.

Doktor Hardy se ve svém velikém koženém křesle opřel, složil ruce za hlavu a pokračoval. „Co se týká její fyzické stránky, je na tom překvapivě dobře. Samozřejmě je nutné, aby opět nabrala kilogramy, které ztratila, jinak ale neexistuje důvod, proč bychom ji tu měli déle držet. Činnost mozku je v pořádku, krevní testy jsou také v normě, a až přibere, stabilizuje se i krevní tlak. Odhaduji, že zhruba za dva týdny bychom ji mohli propustit.“

„To je moc dobrá zpráva,“ řekl Tom.

„Ale jak jí máme říct o jejích rodičích? Už se mě ptala, proč u ní nejsou,“ zeptala se strnulým hlasem Monica a chytila Toma za ruku. Byla ráda, že je tu s ní, protože pro ni byl velikou oporou. Byl její první velkou láskou. Potkali se před patnácti lety na vysoké škole. On studoval mediální studia a žurnalistiku, ona historii a filozofii. Nad tlustými bichlemi spolu trávili dlouhé hodiny ve školní studovně a vzájemně se podporovali a hecovali k učení a drželi si palce u zkoušek. Když odpromovali, našli si malý byt a pár měsíců

po společném bydlení na hromádce ji Tom požádal o ruku. Bez váhání mu řekla ano. Necelý rok po svatbě, když zemřela Susanina a Moničina matka Rose, se s Tomem přestěhovali do rodinného domku v Langdon Hills, kde se sestrou vyrůstaly a bydlely až do doby, než odešly studovat na vysokou.

„Ano – to bude těžké, a budeme na to muset jít velmi opatrně,“ odpověděl doktor Hardy. „Pro nás je to už minulost, ale pro Vicky to bude čerstvá a moc bolestivá zpráva. Vzhledem k tomu, že jste teď její jediná rodina, navrhuji, abyste jí to sdělili vy. Čím dříve to uděláte, tím lépe. Na psychiatrickém oddělení pracuje moje dobrá přítelkyně, PhDr. Emily Boltová. Pokud byste vy a Vicky potřebovali odbornou pomoc, neváhejte se na ni obrátit. Tady je na ni kontakt,“ informoval je doktor Hardy a podal Monice vizitku PhDr. Boltové.

„Díky moc,“ odpověděli Tom s Monicou a vyšli z kanceláře doktora Hardyho na nemocniční chodbu.

***

„.... a to je všechno, co o té katastrofě víme,“ dovyprávěla Victorii smutnou story Monica.

„Pane bože,“ vydechla Vicky se slzami v očích. „A já od té doby byla v kómatu?“

„Přesně tak. Když ses včera probudila, byl to zázrak.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Máma s tátou jsou mrtví?“ opakovala pořád dokola. „Já...“ Vicky došla slova. V puse měla úplně sucho, a tak naprázdno polkla. „Ráda bych teď byla nějakou dobu sama,“ poprosila tetu.

„Samozřejmě. Kdybys cokoli potřebovala, zavolej!“

Jsme na tebe pyšní! Vždycky tu pro tebe budeme! Jsi celý náš život!
Vzpomínky na rodiče doslova zaplavily Victoriin mozek. Musela se silně štípnout, aby jí došlo, že to všechno je krutá realita, a ne žádná noční můra. Slzy se jí kutálely po tvářích a v očích ji pálilo.

„Tohle nemůže být pravda. Je to jenom hodně špatný a děsivý sen,“ mumlala si pro sebe, i když moc dobře věděla, že všechno, co jí teta a doktoři řekli, se stalo. Teď jí zbývá jediné... Přijmout to a smířit se s tím. A začít žít dál. Tak by si to její rodiče přáli.

***

„Uuff. Tenhle je poslední,“ informoval děvčata Tom a postavil kufr do rohu vstupní haly jejich domu v městečku Langdon Hills.

„Díky, strejdo!“ Vicky se na Toma smutně usmála a v ruku pevně sevřela hrnek s horkou čokoládou.

Byl studený listopadový podvečer, a přesto, že po celém domě bylo krásné teplo, stačilo na krátkou dobu otevřít dveře a z průvanu, který se přízemím prohnal, naskočila všem husí kůže.

„Tak já si jdu vybalit,“ oznámila Vicky a seskočila z barové stoličky v kuchyni.

„Chceš pomoci?“ zeptala se Vickyina osmiletá sestřenka Amber. Od chvíle, kdy bylo rozhodnuto, že se Vicky přestěhuje do Langdon Hills a bude bydlet s Greyovými, se Vickyina příchodu nemohla

dočkat. Amber ke své starší sestřence vzhlížela a měla ji za vzor. Obdivovala její štíhlou postavu, která vynikla v super módních ohozech, které nosila, zelené kočičí oči a dlouhé hustě promelírované vlasy. Nejvíc ze všeho se jí ale líbil vytetovaný čínský znak – symbol odvahy, který měla Vicky na levé lopatce a piercing s malým růžovým kamínkem v pupíku. Až jí bude patnáct, a jestli jí to mamka dovolí, chtěla si nechat udělat taky tetování. V porovnání s Vicky si však Amber připadala jako šedá myška. Měla šedomodré oči a světle hnědé po ramena dlouhé vlasy. A aby toho nebylo málo, tak jí při poslední návštěvě zubní ordinace doktorka řekla, že je téměř jisté, že bude muset nosit rovnátka.

„Díky, jsi hodná, ale raději bych teď byla chvíli sama,“ odpověděla Vicky. „Strejdo, vyneseš mi prosím ty kufry nahoru do pokoje?“

„Jistě!“ kývl Tom a popadl velký černý kufr.

„Za hodinu bude večere,“ zavolala na ně ještě Monica, než zmizeli v hale.

Vicky vešla do svého nového pokoje a nestačila se divit! Teta se strejdou si dali opravdu záležet, aby se u nich Vicky cítila jako doma. V rohu pokoje stála její stará dřevěná postel, kterou dostala, když jí bylo dvanáct. Dokonce i peřiny byly potažené povlečením s motivem Eiffelovky, které jí před čtyřmi lety přivezla Tiffany ze své první návštěvy Francie. Na polštáři trůnil medvídek Teddy a na nočním stolku vedle postele stála zarámovaná fotka Vicky a jejích rodičů, která byla vyfocena před třemi roky na Štědrý den. Ten den si pamatovala do sebemenších detailů. Skoro, jakoby se to stalo včera. Táta přitáhl den předtím se svým kamarádem Austinem skoro dva metry vysoký vánoční strom, který pak Vicky a Susan dopoledne na Štědrý den zdobily. Aby mohly dát na jeho špičku krásnou zlatou hvězdu, musel vzít Jeff Vicky na ramena, aby tam dosáhla. Na samotnou večeri se pak všichni slavnostně oblékli: Susan si navlnila krátké blondáté vlasy a oblékla jednoduché áčkové šedo-černé šaty, Jeff si vzal nové šedé kalhoty a černou